

Тщеславіето ви ви накара да говорите неразмыслено. Тя са обѣща да ви разкаже приключенія, и да ви обади каква е била орисницата на Одисея; тя е намѣрила средство да говори много безъ да каже нищо; и тя е зела обѣщаніето ви за да ѝ разкажете сичко което тя желае да знае: таквози е искуството на лъстивыгѣ и страстны жены. Кога, о Телемахе, вый ще бждете доста уменъ за да не говорите никога отъ тщеславіе; и кога ще са научите да замълчавате туй което е за васъ самохвалство, когато то е излишно за говоренъе? Другыгѣ са чудѣтъ на вашата мждрость въ единъ такъвзи възраст когато е простено да са лишава челоуѣкъ отъ нея: колкото за мене, азъ не могѣ да ви простѣ нищо; азъ съмъ единственныгѣ който вы познавамъ, и който вы толкози обычамъ щото вы напомнямъ вашыгѣ погрѣшки. Колко сте вый еще далечъ отъ мждростыта на вашя баща!»

„Какъ прочее! отговори Телемахъ, можахъ ли азъ да са откажѣ на Калипса да ѝ не разкажѣ мойгѣ бѣдствія?“ «Не, повтори Менторъ, трѣбаше да ѝ ги разкажете: но вый трѣбаше да го сторите безъ да ѝ приказвате работы които възбуждатъ въ нея състраданіе. Можахте да ѝ кажете че вый нѣколко време са скитахте, а послѣ плѣнникъ въ Сицилія, подирѣ въ Египетъ. Туй бы было доста за нея, а сичкото друго послужи само да увеличи отровата, отъ която вече гори сърцето ѝ. Дано боговетѣ благоизволѣтъ да запазѣтъ отъ нея вашето!»

„Но какво прочее да сторѣж?“ послѣдува Телемахъ съ единъ тонъ умѣренъ и смиренъ. «Не е вече време, пое Менторъ, да ѝ скрешѣ остатокъ на вашыгѣ приключенія: тя знае за тѣхъ вече доста щото не може да бжде излъгъна въ туй което тя еще не знае; вашето предпазванъе ще послужи само за нейно раздраванъе. Довършете слѣдователно утрѣ разказа си за сичко което боговетѣ направихѣ въ ваша полза, и са научете другыгѣ пѣтъ да говорите повздържно за сичко което може да ви докара нѣкоя похвала.»

Телемахъ пріе съ благодареніе единъ толкози добъръ съвѣтъ; и си легнѣхѣ.

Щомъ Фебъ прѣснѣ първыгѣ си зари по земята,